

Tác Giả: Nhà báo Nguy&#n Tháng Long
Thứ Ba, 07 Tháng 6 Năm 2011 06:20

1 / 3

đám đông. Tôi biết là họ sợ tôi, tôi đã cố gắng sung sướng tài liệu mới. Tôi không thể để họ dùng cách của các khu vực: “Hoàng Sa – Trường Sa là của Việt Nam”, “Phản đối đồng nghiệp là bỏ phi pháp”, “China hàng xóm to xác mà xấu tính!”...

Phía xa xa có một tập đông khác, thấy cô Đồng Ngọc Xuân của giáo viên Đoàn Lý của Đoàn học Sinh phạm Xuân Hoà Vĩnh Phú đang diễn thuyết phản kích một người bạn “nhập đồng!”. Chả là không quan sát được gì hơn thì tôi bắt hai nhân viên an ninh A42 quen một kẻ hai bên xô tôi ra xa khỏi đám đông với những lời nhảm nhí những kiên quyết: “Em xin bác, có vấn đề này cụm, bác không nên đến chỗ này!”. Tôi nhìn lại: “Là người cụm bút, là người viết báo không đến chỗ này thì đến chỗ nào?”. Không trả lời tôi, viên an ninh A42 và một công an có lẽ là người của Đoàn Kim Chi Hà Đông tiếp tục xô tôi ra xa. Bị đẩy ra tới góc vườn hoa phía dưới đồng Trường Phú, tôi nghĩ bắt xuồng thỏ màu xanh kiên quyết không đi ra xa hơn nữa. Hai người và vấn kiên quyết: “Bác không nên tiếp xúc với đám đông này”. Tôi nhìn lại: “Thầy họ là người xấu hay sao?”. Viên sĩ quan an ninh và vấn kiên quyết nghĩ thích: “Em không biết họ là người xấu! Em chỉ lo nhiệm vụ anh em thôi... không biết bác là ai, họ làm gì thì thôi thôi thôi...” Tôi nhìn thấy họ đi vào một con gòu không chỉ với tay kêu la oai oái trên hè đồng trường một ông Lenin đang đứng đứng đứng nhìn không biết là bao giờ. Nhắc thầy tôi, cô Xuân và la lớn: “Thầy Long! Thầy Long ơi cụm em!”, thì tiếp tục cô đã một hút trong chiếc xe buýt bùng với lao xao những tiếng nói cuội cùng: “... xe đẹp của em còn bị rơi vào vườn hoa...”. Tôi cay đắng nhìn xuống đất. Tôi làm gì được trong tình hình này.

Đồng nghiệp cũng bắt gặp trường trường đo lường trên, viên sĩ quan của A42 nhún vai báo tôi: “Bác thầy đấy! Bác không nên tiếp xúc với đám đông này”. Tôi báo: “Có gì đâu, đã đến thân thì phải chấp nhận thôi, những nói thôi với ông nhé: Quân đội – Công an – Lãnh đạo quốc gia này mà không có sự ủng hộ của Nhân Dân thì đi đâu gì sự xảy ra đây?” Không trả lời tôi, họ kiên quyết xô tôi qua đồng Trường Phú, lúc cuối không ngoài lời đồng sau tôi thầy đám đông học sinh, sinh viên cũng đang bắt xô ra khỏi vườn hoa, thầy xa xa một khu vực hi vọng lớn trên với đi: “TRUNG QUỐC VĨ ĐẠI NHƯNG HÀNH XÚT MỘT THƯỜNG” trên tay hai cháu sinh viên áo đỏ đang bắt đẩy dúi dúi, thầy một pano lớn in hình Đoàn trường Võ Nguyên Giáp đang nắm chặt bàn tay cũng đang nghiêng ngả vì bắt xô đuổi ra khỏi vườn hoa trường của Sở quán Trung Quốc. Tôi cũng không gặp hai ông an ninh hôm nay lại gần chỗ tôi kiên quyết đến thôi. Tôi chỉ thấy sự được họ buông tha khi thầy tôi đi xe đạp ra khỏi bãi gửi trong Bến xe Vĩnh Xanh Pôn và trường khi tôi một hút trong dòng xe tập nẹp người xuôi trên đồng Trường Phú, tôi cũng không nói với viên sĩ quan A42 rằng: “Thầy này thì chắc chắn chúng ta sự một người thôi!”. Ông ta báo: “Bác cứ lo quá xa làm gì! Việt Nam hình thức sự một làm sao được!”.

Tôi lên xe trong ngao ngán. Có lẽ những người sắp bày “16 chữ vàng” và bày “4 tốt” của người Trung Quốc mà để một quá nhiều đất đai, bị mất đi... của tiến nhân đời, và một hủy diệt rừng, đám đông dân chúng đang tíu tít người xuôi kia và là những công đồng viên ngoan ngoãn của họ, là những fan hâm mộ họ, là “MỆNH MÔNG TÌNH DÂN” (Lê Khắc Phiêu) của họ, còn những người đến với vườn hoa này là người xấu, là kẻ thù, cần phải trả áp!... Nếu thấy sự nào trường của họ lại luồn quồn với những bí ẩn gì thì họ thấy, sự rơi vào vòng Bức thủ của mới là đi vào chỗ chết.

Về đến Thanh Xuân, gặp PP tôi được biết, người và trả của anh đã làm một ông an ninh lú lú khi anh này xô đẩy cô đang bắt đẩy con trai 3 tuổi trong đám đông trường của Sở quán Tàu sáng

nay, cô hỏi: “Làm thế em không biết xui hay à?”. Và tôi cũng được biết đám đông sinh viên sau khi bỏ xô ra khỏi vườn hoa đã tách ra thành hai đoàn tuôn hành trên đường phố có đích đến là trường đại lý Thái Bình Hồ rồi giải tán. Nhưng nhiều sinh viên học sinh không chịu giải tán ngay lập tức hành quân tiếp tục về Văn Miếu rồi phân thành nhóm nhợt nhạt hòa trong Thăng Long – Đông Đô -Hà Nội.

Về đến nhà trong một tâm trạng mệt mỏi, thất vọng và buồn chán quá, tôi vội vã gõ cửa gõ cửa vào phòng để biết tiếp tục gì đã xảy ra ở Sài Gòn cũng sáng ngày hôm nay. Tôi nhớ khi biết được biết cuộc xuống đường của sinh viên, học sinh Sài Gòn hoành tráng và mãnh liệt như thế nào xảy ra ở Hà Nội nhiều. Nhưng ở Phố Nam đường như có văn hóa thể thao, có ý thức kết thúc cuộc xuống đường học sinh học sinh ở Phố Bắc thì phải. Thế nhưng chúng tôi không hề đi tìm khi một danh sách những người xuống đường của Sài Gòn hoa lệ đã xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật ngày hôm nay:

Tôi trải qua: Đình Văn, Văn Đình Chấn, các Nguyễn Đình Đức, các “quan chức” Mặt trận Tổ quốc Lê Hữu Đức, Nhà thơ Đỗ Trung Quân, Nhà báo Nguyễn Quốc Thái, cô Trần Thị Vân Anh, André Hồ Công Quý, Huỳnh Tấn Mẫm – có thể khác tư tưởng, tôn giáo, dân tộc, quá khứ, thậm chí cả chính kiến... nhưng cùng chung một tình yêu đất nước. (Các anh trong bài đầu này là Ba Sàm)

Thời khi chấp nhận được sự thật tin tức trên mạng, tôi cũng bàng hoàng: Đường như viên Sĩ Quan A42 đã khẳng định sáng nay đã nói đúng: Đất nước Việt Nam hình chữ S không thể đổ! Nhưng tôi xin bổ sung: Chúng ta sẽ không thể biết nước là vì vẫn còn có những sinh viên, học sinh không sợ bị đầu độc, đã xuất hiện sáng nay trước Đồi Sĩ quan Trung Quốc ở Hà Nội và trước Lãnh sự quán Trung Quốc ở Sài Gòn, vẫn còn có những người xuống đường trí thức, văn nghệ sĩ như những người có tên trong bài này. Bao nhiêu người xuống đường của giới sĩ phu Bắc Hà hôm nay đâu rồi mà sáng nay lại thấy đất nước thế? Câu hỏi này xin dành cho tất cả mọi người./.

Hà Đông, ngày 6/6/2011

N. T. L.

Tác giả gửi tiếp tục cho BVN.